

Vypraveno

dne 2. 12. 2016

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 2. 12. 2016
podpis: Sieblhová

MVCRP018M10B

V Praze 28. 11. 2016

Č. j.: MV-113450-4/VS-2016

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1087r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal [...], nar. [...], Bet Hjera - Sýrie, státní občan Sýrie, trvale bytem Praha 6 - Střešovice, (dále též „žadatel“), zastoupený [...], advokátem, advokátní kancelář Schulmann & Stachová, se sídlem Valentinská 92/3, 110 00 Praha 1, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 5. 5. 2016, č. j.: VS-3082/835.3/2-2011, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 6 žadatel podal dne 17. 6. 2014 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 18. 7. 2014. Dle spisové dokumentace má žadatel povolen na území České republiky trvalý pobyt s platností od 15. 10. 2003, a to po předchozím pobytu na území České republiky na základě dlouhodobého víza nad 90 dní od 16. 1. 1985 do 6. 4. 1993 za účelem studia, a povolení k dlouhodobému pobytu od 7. 4. 1993 do 31. 12. 1993 za účelem zaměstnání a od 22. 2. 1994 do 14. 10. 2003 za účelem podnikání. Žadatel je svobodný, bezdětný.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 30. 3. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno a bylo nařízeno ústní jednání na den 4. 5. 2015, zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení, a to k datu konání ústního jednání. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 17. 6. 2014 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení

své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, Ministerstvo vnitra obdrželo.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatel má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 15. 10. 2003, tedy více než 5 let, splňuje podmínku podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatel rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky po dobu posledních 5 let skutečně zdržoval.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 3. 5. 2016, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatel prokázal beztrestnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. Beztrestnost v zahraničí žadatel vzhledem ke své pobytové situaci neprokazuje.

Splnění podmínek podle § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky žadatel neprokazuje, vzhledem ke skutečnosti, že studoval alespoň po dobu tří školních let na vysoké škole, na které byl vyučovacím jazykem český jazyk.

Z listinných podkladů dále vyplývá, že žadatel splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, kde je přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Splnění podmínky podle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky pak podle Ministerstva vnitra žadatel jednoznačně neprokázal.

Splnění podmínky podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky rovněž nebylo možné, podle závěrů Ministerstva vnitra, ověřit.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 5. 2016, které bylo žadateli, resp. _____, jakožto jeho tehdejší zástupkyni dle plné moci ze dne 6. 6. 2014, doručeno dne 25. 5. 2016, podal žadatel prostřednictvím své zástupkyně dne 9. 6. 2016 včasný, tzv. blanketní, rozklad. Předmětný rozklad byl následně doplněn o předepsané náležitosti dle § 82 odst. 2 správního řádu, a to podáním právního zástupce žadatele uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí. K doplnění rozkladu byla přiložena také nová plná moc k zastupování v dané věci.

Právní zástupce žadatele v úvodu rozkladu sděluje, že napadá rozhodnutí Ministerstva vnitra v celém rozsahu, a to z důvodu jeho nesprávnosti, spočívající v nesprávném postupu správního orgánu prvního stupně a z důvodu nepřezkoumatelnosti.

Z obsahu rozkladu se dále podává, že žadatel se neztotožňuje s důvodem, pro něž byla jeho žádost o české státní občanství zamítnuta, tedy, že údajně ohrožuje bezpečnost státu. Dle vyjádření právního zástupce žadatele není zřejmé, na základě čeho Ministerstvo vnitra k tomuto závěru dospělo. Žadateli přitom nejsou ve spise zpřístupněny listiny (zpráva Policie České republiky a zpravodajských služeb), ze kterých se údajně má jeho nebezpečnost pro stát podávat. Vzhledem k tomu, že správní uvážení ohledně nebezpečnosti náleží Ministerstvu vnitra, je pak nezbytné tento závěr podrobit přezkumu odvolacím orgánem, eventuálně soudnímu přezkumu. Z napadeného rozhodnutí se navíc nepodává, zda daná stanoviska obsahují utajované informace, aby tyto nebyly součástí spisu, kdy musí být odůvodněno, proč nejsou součástí spisu. Jedná se tedy o absenci odůvodnění s následkem nepřezkoumatelnosti.

Právní zástupce se v rozkladu dále vyjádřil k osobě žadatele, kdy uvedl, že je běžným občanem České republiky, který se tak přes 30 let chová i tak žije. Ze spisového materiálu je zřejmé, že je zcela sociálně a pracovní integrován do společnosti v České republice, aktivně se dlouhodobě účastní organizačních činností na sportovním a veřejném poli, zjevně bez většího profitu. Rovněž se stýká s českými občany a jejich rodinami, vystudoval zde dva vysokoškolské studijní obory, nijak se neskrývá a chová se transparentně. Žadatel se nikdy neúčastnil jakékoliv aktivity proti České republice, či jiného státu, ani jakékoliv ilegální činnosti nebo aktivity a tyto nikdy nepodporoval.

Závěr Ministerstva vnitra o tom, že je pro stát nebezpečný, považuje právní zástupce žadatele za toliko formální a neodůvodněný, jenž je založen pouze jeho původním státním občanstvím. Jeví se šikanózním vyžadovat prokázání absence rizik, eventuálně zapojení do informační politiky apod., a to po osobě, která chce v České republice pokojně žít a tento svůj záměr nesporně prokázala. Napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra je tedy nesprávné.

Závěrem právní zástupce žadatele zopakoval, že žadatel se chová jako Čech, mluví jako Čech a cítí se být občanem České republiky, kterou považuje za svůj domov. Pokud by byl jakkoliv nebezpečný, již by se to muselo projevit. Nad to, pokud by byl skutečně nebezpečný, nepotřeboval by státní občanství, kdy toto „v jakkoliv nebezpečném směru“ žádnou výhodu neposkytuje. Státní občanství má význam

pouze pro slušné obyvatele, což žadatel nesporně je. S ohledem na výše uvedené skutečnosti právní zástupce ministra vnitra žádá, aby napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra přezkoumal, zejména pokud se týká závěru ohledně údajné nebezpečnosti pro Českou republiku, již má žadatel představovat, a aby rozhodnutí zrušil a vrátil správnímu orgánu prvního stupně, případně aby sám státní občanství žadateli udělil.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z podaného rozkladu je patrné, že zásadní námitky žadatele uplatněné vůči napadenému rozhodnutí spočívají v tom, že mu není znám konkrétní důvod pro závěr přijatý Ministerstvem vnitra ve spojitosti s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky týkající se jeho osoby, když neměl možnost seznámit se s dotčenými stanovisky. Nad to pak z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda daná stanoviska obsahují utajované informace, pro něž by nemohla být součástí spisu.

Vzhledem k podstatě žadatelových výhrad považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v dané věci zabývat nejprve následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

V první řadě je třeba zdůraznit, že udělit české státní občanství lze pouze tomu žadateli, u něhož nejsou dány důvody uvedené v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, pro něž nelze žadateli státní občanství České republiky udělit.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. V takovém případě jde přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“). V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatele byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

V této souvislosti lze sdělit, že zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

K námitce žadatele, že neměl možnost seznámit se s dotčenými stanovisky, je nutno uvést, že seznámení žadatele se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. Na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí. Pokud žadatel namítá, že z rozhodnutí nevyplývá, zda daná stanoviska obsahují utajované informace, ministr vnitra podotýká, že je-li vydáváno negativní stanovisko, není nutné tuto skutečnost výslovně uvádět v rozhodnutí. Jak shora uvedeno, ve smyslu cit. § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v jeho odůvodnění pouze konstatuje, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Z ustanovení § 22 odst. 3 právě citovaného zákona, resp. z jeho aplikace, je pak zřejmé, že žádost byla zamítnuta na základě stanoviska bezpečnostních služeb obsahující utajované informace.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatel, který dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měl možnost seznámit se s příslušným obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb. Uvedení

takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatel z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistil alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 */Kodeks postępowania administracyjnego/*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 */Ustawa o obywatelstwie polskim/*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že námitka žadatele, dle níž nebyl seznámen s obsahem stanovisek bezpečnostních služeb, postrádá právní oporu. Stejně tak neobstojí námitka žadatele ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle názoru ministra vnitra v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchýlný postup v případě § 36 odst. 3, § 38 odst. 6 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Ministr vnitra považuje dále za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadatelé nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelovo právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země). Zároveň ministr vnitra podotýká, že uvedená zákonná úprava je v souladu s čl. 12 Evropské úmluvy o státním občanství, dle něhož každý smluvní stát zajistí, aby rozhodnutí o nabytí, zachování, pozbytí, opětovném nabytí nebo ověření jeho státního občanství bylo možno správně nebo soudně přezkoumat podle jeho vnitrostátního práva. Z uvedeného plyne, že správní přezkum je ve vztahu k předmětné úmluvě pokládán za dostatečný.

Ministr vnitra rovněž zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, jíž bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážit obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má přitom tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat také na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na osobní situaci žadatele a zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatele skutečnost, že mu nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadateli její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatele přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadateli. Z tohoto stavu je zřejmé, že námitky, stejně jako další skutečnosti uvedené žadatelem v rozkladu nelze v předmětném řízení jakkoli zohlednit.

Ve spojitosti s uplatněnými rozkladovými námitkami týkajícími se aplikace ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky nelze než v tomto kontextu konstatovat, že v rámci přezkoumání napadeného rozhodnutí bylo, tak jako v každém obdobném případě, znovu vyhodnoceno negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby, a to bez ohledu na skutečnost, zda žadatel o takové přezkoumání požádá či nikoli. Řádnému posouzení celého prvostupňového řízení, rozhodnutí o neudělení státního občanství, jakož i dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, jakožto orgánem rozhodujícím o rozkladu, nebrání skutečnost, že žadateli nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly k zamítavému prvostupňovému rozhodnutí.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

